

LAMPADARUL
DE AUR

Dragostea de Dumnezeu

John Saunders

Dragostea de Dumnezeu

În după masa aceasta aş dori să vă vorbesc despre dragostea de Dumnezeu. Nu despre dragostea lui Dumnezeu față de noi, ci despre dragostea noastră față de Dumnezeu. Pentru că dragostea lui Dumnezeu poate să însemne ambele. Apostolul Ioan a scris în I Ioan 4: „Și dragostea stă nu în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit”. Deci dragostea de Dumnezeu începe cu Dumnezeu Însuși, dar nu trebuie să se oprească aici. Domnul vrea să facă din noi niște oameni îndrăgostiți de El.

Aș dori să vă vorbesc acum despre patru persoane care L-au urmat și L-au iubit pe Domnul Isus din toată inima. Însă, înainte de a începe să vorbesc despre lucrul acesta, vreau să vă arăt cât de importantă este această chestiune. Este foarte importantă, deoarece ea ocupă inima lui Dumnezeu. Domnul nostru Isus este un Mire glorios și așteaptă ca mireasa Lui să se pregătească. El caută ceva în ea, și anume o inimă care să se potrivească întru totul cu inima Lui. De aceea, pentru început, aş vrea să vă vorbesc puțin despre biserica din Efes. Apostolul Pavel a mers la Efes cu ocazia celei de-a treia călătorii a lui și a petrecut în acel loc trei ani. În multe din bisericile din Galatia poate că a petrecut cam o lună, șase săptămâni; în biserica din Corint Domnul l-a călăuzit să rămână, în ce-a dea doua călătorie a lui, un an și jumătate. În a treia călătorie, când a mers la Efes, Domnul i-a îngăduit să rămână acolo trei ani. Pavel însuși, deși era apostol, era un creștin în creștere. Cu alte cuvinte, omul care s-a dus în Galatia în prima lui călătorie nu era același cu cel care s-a dus în Efes în a treia lui călătorie. Domnul a continuat să lucreze în viața lui, să îi sporească și să-i lărgească viziunea, să îl transforme după chipul lui Isus. Și de acolo, din Efes, a scris Pavel prima lui epistolă către Corinteni. Omul care a scris capitolul 13 din I Corinteni a fost omul care a slujit în Efes, zidind biserica de acolo.

Revelația pe care efesenii au primit-o despre Domnul era mare. Râvna lor pentru Domnul era mare. (Înainte de convertirea lor, ei se ocupaseră cu lucruri oculte, dar, după ce s-au convertit, au ars toate obiectele legate de acele practici. Dacă ar fi vândut cărțile respective, ar fi obținut pe ele 50 000 de drahme. O drahmă era echivalentul salariului pe o zi. Însă ei nu au vândut cărțile, ca apoi să dea banii Domnului; căci acele cărți erau ceva ce trebuia ars.) Deci, ei erau plini de râvnă pentru Domnul. Dacă citim epistola către efeseni, vedem ce mare revelație au avut ei. Când Pavel le scrie galatenilor, le

spune să nu se mai pună din nou sub lege. Acesta e un lucru elementar. Însă când le vorbește efesenilor, le vorbește despre lucruri transcendente, lucruri care întrec acest domeniu fizic. Cetatea Colose era o cetate vecină cu cea din Efes. Dacă citim epistola către Coloseni și cea către Efeseni, simțim că ne aflăm în cer. După trei ani, Pavel a fost arestat și și-a isprăvit alergarea. Dar biserica din Efes a rămas. Acea lucrare glorioasă a continuat.

Cam la patruzeci de ani după ce Pavel fusese acolo, Domnul Isus le-a scris o scrisoare (o găsim în capitolul 2 din Apocalipsa). Voi citi de la versetul 1 la 7: „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă, și cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferi din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele Nicolaiților, pe care și Eu le urăsc. Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” Când mă gândesc la ce au avut oamenii aceștia din Efes chiar și la patruzeci de ani după ce Pavel fusese acolo, sunt invidios pe ei. Dacă ar fi ca Domnul să scrie o scrisoare către adunarea de la noi de acasă, nu știu dacă ar putea scrie asemenea lucruri. „Știu faptele tale, osteneala ta, răbdarea ta.” Erau acolo oameni dornici de a lucra pentru mărturia lui Isus. Și ei nu puteau să suporte pe cei răi, pe oamenii răi. Veneau la ei unii care spuneau: „Noi suntem apostoli.” Însă efesenii nu luau aceasta ca pe un lucru de la sine înțeles, ci îi puneau la încercare ca să vadă dacă așa era. Știți că Pavel îi și avertizase că vor veni lupi răpitori în mijlocul lor. Deci, ei erau ascultători în această privință. Sunt menționate răbdarea, perseverența lor, faptul că au suferit din pricina Numelui Lui și nu au obosit. Nu știu dacă Domnul ar putea spune adunării mele vreunul din aceste lucruri.

Mi-a atras atenția cele spuse de Domnul în continuare: „Am ceva împotriva ta: ți-ai părăsit dragostea dintâi”. Această dragoste dintâi nu este dragostea pe care ai avut-o la începutul vieții de credință, ci este vorba de calitatea dragostei. Eu cred că, în zilele de la început, ei au avut această calitate a dragostei dintâi față de Domnul. Căci Domnul spune: Fă faptele pe care le-ai făcut la început. Cu siguranță Domnul nu se adresează exact acelor oameni care, la început, aveau acea dragoste, deoarece, după patruzeci de ani, mulți dintre ei pleaseră la Domnul. Acum în adunarea lor exista deja a doua, poate chiar

și a treia generație. Domnul, care are ochi ca para focului, care vede exact ce este în inima omului. i-a cântărit, i-a măsurat, a stabilit care era realitatea din inimile lor și le-a spus: „Øi-ai părăsit dragostea dintâi”. Cuvântul „dintâi” în limba greacă este protos care înseamnă: de primă importanță, cel mai bun, superior. Deci este dragostea care-l pune pe Domnul Isus pe primul loc. Îmi aduc aminte că, pe când eram în clasa a VIII-a, am avut un profesor de matematică care la urmă s-a dovedit că era o rudă îndepărtată de-a mea. Am vorbit cu el și așa am descoperit că eram rude de departe. El ne-a spus un lucru care mi-a rămas în minte: „Eu sunt aici ca să vă învăț matematică, dar engleza este dragostea mea dintâi”. Cu alte cuvinte, el a făcea ce făcea pentru a-și câștiga existența, dar întotdeauna tânjea și căuta să găsească moduri de a reveni la limba engleză. El vroia să-i învețe pe elevii engleza. Pe vremea aceea nu erau la noi profesori care să predea engleza ca limbă străină. Deci, el era atât de plin de zel pentru engleză, încât ne-a spus nouă, elevilor din clasa a VIII-a, că engleza este dragostea lui dintâi. Și, cumva, a rămas în mintea mea, chiar de atunci, din clasa VIII-a, expresia: dragostea dintâi. După ce am devenit creștin, când am citit în Biblie despre lucrul acesta, cred că am înțeles ceva din ceea ce a vrut Domnul Isus să spună: primul lucru din inima ta; acel lucru care-ți guvernează întreaga viață, care este mai presus de orice altceva. Domnul Isus vrea ca acel lucru să fie dragostea ta față de El. Și el dorește aceasta atât de mult, încât le-a spus efesienilor: „Dacă nu vă veți schimba, vă voi lua lămpadarul din locul lui”. În capitolul 1 vedem că lămpadarul era mărturia bisericii. M-am gândit: „Doamne, dar de ce spui aceste lucruri acestei adunări bune? Ei au atât de multe lucruri și continuă să Te iubească”. Poate că ceva a ajuns să concureze puțin acea dragoste. Probabil că ceva a depășit dragostea lor pentru Isus. „Dar, Doamne, uită-te la oamenii aceștia din Tiatira! Pe aceia ar trebui să-i îndepărtezi. Acolo este femeia aceea, Izabela; și tot ce se petrece acolo! Doamne, pe ei să-i îndepărtezi, dar nu mărturia din Efes”. Dar eu cred că cel căruia i s-a dat mult i se va și cere mult. Nicăieri nu scrie că Pavel ar fi fost în Tiatira. De fapt, doar de aici, din Apocalipsa, aflăm de Tiatira. Însă cei din Efes avuseseră dragostea dintâi față de Domnul Isus, și El dorea atât de mult ca dragostea lor dintâi să se mențină, încât le-a spus: „Dacă nu te pocăiești, dacă nu te întorci la dragostea dintâi, adică la Domnul Isus, atunci voi îndepărta de la tine lămpadarul”. Știți că până în ziua de astăzi nu există adunare în Efes? Se pare că ei nu s-au pocăit. Nu există nici un oraș acolo, doar niște ruine.

Domnul dorește foarte mult ca poporul Lui să-L iubească. Gândiți-vă ce i-a răspuns Domnul aceluia fariseu care a întrebat care este cea dintâi și cea mai mare poruncă: „Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeuul tău este Unul sin-

gur; să-L iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta". Aceasta era cea mai mare poruncă. Apoi Domnul a adăugat că mai este una asemănătoare ei: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Și a mai spus: „De aceste două lucruri depind Legea și Prorocii”. Noi luăm ca pe ceva de la sine înțeles că Domnul ne iubește, că El a murit pentru noi, și-a vărsat sângele pentru noi, a purtat toate păcatele noastre, și că, atunci când vom muri, vom merge în cer. Foarte repede îmi însușesc tot ceea ce El a făcut pentru mine. De aceea, s-ar putea că, uneori, nu mă prea gândesc la cât de mult îl iubesc eu pe El. Nu cât de mult spun că Îl iubesc, ci, în realitate, cât de mult Îl iubesc pe Domnul Isus. Pavel a scris corintenilor (1 Corinteni, capitolul 12) și le-a spus toate acele lucruri despre Trupul lui Cristos, despre darurile Duhului Sfânt, despre modul în care funcționează Trupul lui Cristos. Iată, aici este Trupul lui Cristos, și în fiecare din noi locuiește Duhul Sfânt. Iar Duhul Sfânt dă fiecăruia din noi o putere supranaturală ca să funcționăm în Trupul lui Cristos. Dacă discuți cu creștini, auzi mereu această întrebare: „Care este darul meu?” În general, noi nu prea știm care este darul nostru, pentru că el vine la noi într-un mod „supranatural” de natural. De când sunt aici am văzut puse în practică daruri ale Duhului Sfânt; am văzut darul întrajutorării. Și acest dar poate fi unul dintre cele mai importante daruri din Biserică. Am văzut darul ospitalității, darul păstoririi; am văzut multe lucruri în mijlocul vostru. Fiecare are un dar. Poate că unii au mai mult decât un singur dar. Deci darurile există în Trup. Nu ai decât să-ți ții ochii ațintiți asupra Domnului Isus și El îți va arăta ce trebuie să fii în Trupul Lui. Însă adeseori aceste daruri ale Duhului Sfânt pot da naștere la diferite situații interesante. Nu am spus probleme, ci situații interesante! Uneori se întâmplă că cineva vede Trupul lui Cristos ca fiind darul lui. Pavel spune: „Oare ochiul ar putea spune piciorului: N-am nevoie de tine?” Uitați-vă la mine! Eu am nevoie de aceste picioare. Ele m-au adus aici la voi. De fapt, nu este nici o parte din trupul meu de care să mă pot dispensa. Însă, deoarece noi nu suntem încă pe deplin transformați - uneori suntem chiar puțin egoiști, alteori puțin mândri -, apare un fel de luptă în Trupul lui Cristos cu privire la cine funcționează mai mult, cine are o poziție proeminentă.

Revenind la cele spuse de Pavel legat de funcționarea darurilor: în ultimul verset din capitolul 12, el spune ceva ce mie mi se pare foarte ciudat. Spune: „Și vă voi arăta o cale nespus mai bună” - o cale și mai bună. Mă gândesc: Doamne, Tu ai rânduit Trupul lui Cristos, Tu ai rânduit toată funcționarea diferitelor mădule din Trup, Tu ai dat fiecăruia darul așa cum ai găsit cu cale și Tu ai rânduit ca întregul Trup să funcționeze. Nu aceasta este acea cale „nespus mai bună”? Și atunci Pavel începe capitolul 13: „Dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești și

n-aș avea dragoste, aș fi o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor”. Poate că lucrul acesta nu vă spune prea multe vouă, pentru că de când umblu prin România n-am auzit pe nici unul dintre voi vorbind în limbi! Dar să vedem ce zice în versetul 2: „Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic”.

Oare am reușit să vă fac să înțelegeți cât de important este acest lucru privitor la dragostea față de Domnul? Din cauza lipsei ei Domnul a îndepărtat din locul lui lampadarul din Efes. El a spus că toată Legea și Prorocii atârnă de faptul de a-L iubi pe Domnul Dumnezeu Tău cu toată inima Ta. Și a spus că aceasta este o cale nespuse mai bună – mai bună chiar decât orice dar din Trupul lui Cristos. Cineva poate să aibă darul prorociei, să cunoască toate tainele și toată știința, să aibă toată credința! Când mă uit la televizor la vreun program creștin din America, aud doar acest lucru: credință, credință - să ai credință. E uimitor că niciodată nu aud pe nimeni vorbind despre dragoste. Pentru Domnul însă, dragostea este totul. Într-o zi noi vom sta înaintea scaunului de judecată al Domnului. Acolo va fi consemnat tot ce am făcut aici, ca slujitori în casa Lui. Dar mă gândesc că, la fel de bine, se va putea să se fi înregistrat și cât de mult L-am iubit pe Isus. L-am iubit noi cu dragostea dintâi? A fost dragostea noastră față de Domnul Isus factorul cârmuitor din viața noastră? Orice am făcut, oriunde ne-am dus, a fost acesta factorul cârmuitor? Aceasta este chemarea noastră!

Acum deci aș vrea să vorbesc despre patru oameni care L-au urmat pe Isus și care L-au iubit, și să vedem dacă putem să învățăm ceva de la ei, să aflăm care a fost secretul lor. Atunci s-ar putea că vom deveni și noi niște oameni care-L iubesc pe Domnul Isus. Frați și surori, eu Îl iubesc, într-adevăr, pe Domnul, dar mă simt și eu ca Petru. Acasă, în Memphis, cântăm multe cântări care au cuvinte foarte frumoase. Cântăm, de exemplu, o cântare pe care a scris-o Watchman Nee. O cântăm mereu. Câteva din cuvintele acestei cântări sună în felul următor: „Doamne, când Te-am văzut prima dată în splendoarea Ta, toată dragostea de sine și toată gloria mea s-au cufundat în rușine. Acum inima mea este plină de dragoste și de laude către Tine.” Apoi se spune ceva despre gloria Numelui Domnului. Uneori, când ajungem la aceste versuri, eu tac din gură. Simt că parcă nu aș spune adevărul. Toată dragostea de sine, gloria mea s-au scufundat în rușine? Alteori, când se propune cântarea asta, mă rog astfel: „Doamne, cânt această cântare prin credință. O cânt gândindu-mă la ceea ce voi fi, la cum mă vei schimba Tu”. Și atunci cânt împreună cu toți ceilalți. La fel de greu e să cânti multe alte cântări, dacă ești sincer – sau, mai corect spus, dacă ești o persoană judecată de Domnul. Se întâmplă uneori că, după ce cântăm o cântare, le spun fraților: „În legătură cu

ceea ce am cântat, trebuie să vă mărturisesc că eu nu sunt încă așa”.

Să începem cu prima din cele patru persoane, poate cea mai bună. Citim de la Ioan 20, versetul 1: „În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-dimineată la mormânt, pe când era încă întuneric; și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt.” Maria Magdalena fusese prezentă când Domnul Isus a fost răstignit și a văzut că toate speranțele ei au fost răstignite o dată cu El. (Domnul le spusese tuturor ucenicilor Lui că El urma să învie, dar niciunul n-a avut atunci urechi de auzit.) Deci, după răstignirea Lui, ei s-au dus să împlinescă rânduielile de Sabat. Însă, după ce a trecut Sabatul, dis-de-dimineată, cât de devreme a putut, cu mult timp înainte de ivirea zorilor, Maria Magdalena s-a sculat și s-a dus la mormânt. Ea îi urmărise pe oamenii care L-au îngropat pe Isus, ca să vadă unde Îl vor pune. Nu s-a dus acolo ca să se întâlnească cu Cristos cel înviat, ci ca să caute trupul mort al Domnului. Trupul Domnului fusese luat în mare grabă și pus în mormânt, pentru ca oamenii să se poată duce să țină Sabatul. Așadar, Maria era acolo, căutând trupul mort al Domnului Isus. Cred că ea vroia să îngrijească trupul mutilat al Domnului. Nimeni altcineva nu era acolo. Niciun alt ucenic nu s-a sculat devreme ca să meargă acolo; nici celelalte femei, care, de altfel, erau niște femei minunate, nu s-au sculat așa devreme să meargă acolo. De ce s-a dus Maria acolo? Pentru că Îl iubea pe Isus. Ea L-a iubit cu o dragoste care era atât de mare, încât nici moartea nu putea s-o stingă. Dragostea pe care o avea ea era mai puternică decât moartea. Iat-o, deci, acolo. A văzut că piatra fusese îndepărtată. Foarte emoționată, a alergat înapoi în cetate. I-a întâlnit pe Petru și Ioan și le-a spus că piatra a fost îndepărtată. Atunci aceștia au alergat la mormânt. Ioan a alergat mai repede decât Petru. Însă, când Petru a ajuns și el acolo, a intrat el primul, iar Ioan l-a urmat. Au văzut hainele în care fusese înmormântat Domnul, au văzut că ștergarul de pe fața Lui fusese înfășurat și pus la o parte. S-au mirat foarte tare și s-au întors înapoi în cetate.

Între timp Maria, care nu putea alerga așa de repede ca ei, s-a întors în grădină, a intrat și ea în mormânt și a văzut acolo doi îngeri, care au întrebat-o: „Ce cauți?”. Ea le-a răspuns: „Îl caut pe Domnul meu”. Apoi s-a întors și, iată-L, stând în fața ei pe Isus cel înviat! Dar ea nu l-a putut recunoaște fața în trupul Lui înviat. (Adeseori, când Domnul li S-a arătat ucenicilor după ce a înviat, ei nu l-au putut recunoaște fața. „Chiar dacă L-am cunoscut pe Cristos potrivit cărnii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta” - Domnul ne-a dat un nou mod de a-L cunoaște: în Duh și în adevăr.) Deci, ea a presupus că acel om era grădinarul. El a întrebat-o: „Femeie, pe cine cauți? De ce plângi?” Ea a spus: „Te rog, Domnule, dacă ai luat trupul Lui, dă-mi-l să-i acord îngrijirile necesare!” Atunci El i-a rostit numele: „Maria!” Și ea L-a recunoscut și s-a agățat de Domnul.

Dar El i-a spus: „Maria, nu te ține de Mine, căci trebuie să Mă înalț la Tatăl Meu”. Aceasta este o imagine cât se poate de frumoasă, și ea mă duce cu gândul la ceea ce s-a întâmplat în grădina Edenului. Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om, dar acesta nu avea nici o tovarășă potrivită pentru el. Nu avea nici o soție. Pe animale, Dumnezeu le-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. (Acum vreau doar să vă aduc aminte ce a spus Filip lui Natanael: „Noi L-am găsi pe Cel despre care a scris Moise și Legea” - de la Genesa la Deuteronom. De la Genesa, capitolul unu la Deuteronom, ultimul capitol. Legea aceea, de fapt tot Vechiul Testament, este despre Domnul Isus. Dumnezeu l-a făcut pe primul Adam; Domnul Isus a fost ultimul Adam. Adam a fost primul om, Domnul Isus a fost al doilea om. Iar primul om este o imagine a celui de-al doilea om.) Așadar, Adam nu avea o tovarășă. Domnul a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur”. S-ar părea că El a uitat ceva. Însă El nu a uitat nimic, ci în mod intenționat l-a făcut pe Adam așa cum l-a făcut, pentru că a vrut ca Adam să experimenteze ceva. Astfel, a făcut ca toate animalele, fiecare după soiul lui, să treacă prin fața lui Adam. Adam a trebuit să dea nume fiecărui animal. Precis că Adam a fost dotat cu multă înțelepciune. El a dat fiecărui animal un nume potrivit. Apoi s-a uitat la întreaga creație din lumea animalelor pentru a vedea dacă era acolo vreun animal care să i se potrivească. Și ce a văzut el? Leul și leoaica, apoi calul și iapa și așa mai departe. Deci fiecare animal a fost creat parte bărbătească și parte femeiască. De fiecare dată, Adam a remarcat: „Uite, fiecare are perechea lui, dar eu nu am”. A privit la toate aceste animale și a văzut că niciunul nu i se potrivea. Atunci Domnul l-a făcut să cadă într-un somn adânc, care este o imagine a morții, i-a deschis coasta și a scos de acolo ceva din care a întocmit o femeie, pe care i-a adus-o lui Adam. L-a trezit pe Adam din acel somn adânc. Probabil, primul lucru pe care l-a văzut Adam când s-a trezit a fost femeia. El a spus: Aceasta este os din oasele mele și carne din carnea mea. Ea se va numi „ișă” deoarece a fost scoasă din „iș”.

Iată-L acum pe Domnul Isus, care tocmai S-a trezit, nu dintr-un somn adânc, ci din moarte, având o rană în parte Lui laterală, făcută atunci când soldatul roman i-a străpuns coasta cu o suliță, și de acolo a ieșit sânge pentru curățirea miresei Lui și apa vieții, pentru ca ea să aibă viață. Și acum, iată, exact înaintea Domnului abia înviat se află o femeie. Ea trebuia să fie imaginea reprezentativă a noastră, a tuturor. Eu cred că Domnul Dumnezeu a ales persoana care L-a iubit pe Isus cel mai mult. Și această persoană a fost Maria Magdalena. Ea fost cea menită să-L întâmpine pe Domnul când El a ieșit din moarte. „Nu Mă ține, nu te agăța de Mine, căci nu M-am înălțat încă la Tatăl Meu. Tocmai am înviat din morți”. Domnul Isus S-a autointitulat „Mirele”. Cum să postească ei până ce Mirele este cu ei? Vor veni zilele când Mirele va fi luat de la ei, și atunci vor posti. Și Ioan

Botezătorul L-a numit pe Domnul „Mire”. El a spus: „Eu sunt doar prietenul Mirelui. Cine are mireasă este mire”. Planul veșnic al lui Dumnezeu are în vedere o mireasă prețioasă pentru Domnul Isus Cristos. Dumnezeu Tatăl a dorit ca Fiul Lui să aibă o mireasă, însă nu a creat, pur și simplu, una, ci a scos-o din Domnul Isus. Fiecare dintre noi are în el viața Lui, prin Duhul. Primul Adam a devenit un suflet viu, pe când ultimul Adam a devenit un Duh dătător de viață. Ce fel de dragoste credeți că vrea să aibă acest Mire din partea miresei Lui? Cum vrea El să fie mireasa Lui? Să fie cineva care să aibă ochi numai pentru El. Cineva care să fie aproape bolnav de dragoste, cineva care să-L iubească pe El cu toată inima, cu tot sufletul; cineva care să aibă dragostea dintâi, o dragoste fierbinte. Aceasta caută Domnul. Și aceasta a avut Maria. Cu toate că ea nu a mai avut nici o speranță, totuși, dragostea care se născuse în inima ei nu a putut fi stinsă de moarte.

Deci, care a fost secretul Mariei? Pentru a-l afla, să citim în evanghelia după Luca. Eu vreau să cunosc secretul ei, deoarece vreau să fac și eu ce a făcut ea. Nu vreau să-i cunosc secretul doar din curiozitate. Dumnezeu să mă păzească de o curiozitate de dragul de a ști lucruri. Pentru că, indiferent ce a avut Maria, a fost ceea ce trebuia. Deci, Luca 8, primele trei versete: „Curând după aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El, și mai erau și niște femei, care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boli: Maria, zisă și Magdalena, din care ieșiseră șapte draci, Ioana, nevasta lui Cuza, ispravnicul lui Irod, Susana, și multe altele care-L ajutau cu ce aveau”. Nu este interesant că o femeie în care odată locuiseră șapte draci a găsit harul de a-L iubi pe Domnul Isus mai mult decât oricine altcineva? M-am gândit: „Doamne, dar aceasta nu e o mărturie bună! Ar fi trebuit ca Ioan cel preaiubit să fie la mormânt și să Te salute primul. Căci știi că el și-a plecat capul pe pieptul Tău! Doamne, el a fost ucenicul pe care L-ai iubit; Tu ai avut o dragoste specială pentru el. Dar femeia aceasta!? Oamenii vor interpreta greșit lucrurile. Doamne, știm că Tu ai răscumpărat-o, însă oamenii știi că ea a făcut niște lucruri îngrozitoare, lucruri perverse – a fost o femeie stricată. Doamne, nu cred că Tu vrei ca o asemenea persoană să întruchipeze mireasa Ta!” Mă întreb cum a fost când ea L-a întâlnit pe Domnul Isus. Nu ni se spune nimic despre asta. Poate că El se afla în trecere prin satul lor Magdala; poate că rudele ei de acolo, din sat, au luat-o, pur și simplu, și au târât-o înaintea Domnului Isus. Căci acei demoni nu erau dispuși să meargă la Domnul. Sau poate că Duhul Sfânt i-a mânat pe acei demoni să se ducă înaintea Domnului Isus. Poate că Domnul mergea pe stradă și ea s-a întâmplat să-i întretaie calea. El a văzut-o, și, iată, a ajuns față în față cu acea persoană care era în întregime dată lui Satan. Gândiți-vă la lucrurile pe care și numai un singur demon v-ar îndemna să le faceți dacă ați fi posedați

de el. Dar șapte demoni! Probabil ea avea o față murdară; și cine știe cum suna vocea ei. Domnul s-a uitat la ea, în timp ce oamenii din jurul Lui s-au tras, poate, înapoi, deoarece era respingătoare. Însă Domnul a putut să privească dincolo de înfățișarea ei exterioară și să vadă în inima ei. Și a văzut o ființă omenească care fusese creată pentru a fi un locaș a lui Dumnezeu, dar care devenise un loc al duhurilor necurate. Domnul S-a uitat și a văzut ce urma să devină ea. Și a iubit-o. A scos demonii din ea. I-a iertat păcatele. Probabil i-a spus: „Du-te și să nu mai păcătuiești”. În capitolul 7 din Luca, începând de la versetul 36, este relatată acea întâmplare când Domnul Isus S-a confruntat cu fariseii, care au adus înaintea Lui o femeie imorală. Scriptura nu ne spune că acea femeie ar fi fost Maria Magdalena. Dar eu bănuiesc că a fost vorba de Maria Magdalena. Sigur nu vom ști lucrul acesta, până nu vom ajunge în cer. Dar atunci vom ști.

Scriptura mai relatează o întâmplare. Domnul a fost invitat să ia masa la Simon, fariseul. A intrat în casa lui Simon, și o femeie din cetate a venit și ea acolo. S-a așezat în spatele Domnului, a îngenuncheat și a început să plângă la picioarele Domnului, iar cu lacrimile ei a început să spele picioarele Domnului. Și-a folosit părul ca prosop pentru a șterge picioarele Domnului. A adus cu ea un parfum foarte prețios, cu care a stropit picioarele Lui. Și nu contenea să sărute picioarele Domnului. Acest fariseu, Simon, s-a uitat la Domnul și și-a spus în sinea lui: „Dacă omul acesta ar fi cu adevărat un proroc, ar ști ce fel de femeie este aceasta căreia El îi îngăduie să-L atingă”. Domnul Isus și-a dat seama ce gândea Simon și i-a spus: „Simone, am o întrebare pentru tine. Un om avea doi datornici. Unul îi datora o sumă mare de bani, iar celălalt o sumă mai mică. Unul datora de zece ori mai mult decât celălalt. Și le-a spus că le-a iertat datorile amândurora. Care presupui că că-l va iubi mai mult?” Simon a răspuns: „Presupun că cel căruia i s-a iertat mai mult”. Domnul i-a spus: „Ai judecat corect”. Și a continuat: „Iată, am venit în casa ta, dar nu mi-ai dat apă pentru spălătul picioarelor. Însă femeia aceasta mi-a spălat picioarele cu lacrimile ei; tu nu mi-ai dat sărutare de bun venit în casa ta, dar ea nu a încetat să-Mi sărute picioarele de când sunt aici. De aceea, păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci ea a iubit mult. Celui ce i se iartă puțin, iubește puțin”. Apoi s-a întors spre femeie și i-a zis: „Păcatele tale au fost iertate”. Lucrul acesta este important. „Păcatele tale au fost iertate”, și nu: „Păcatele tale sunt iertate”. Cu alte cuvinte, ceva se petrecuse înainte ca ea să ajungă în casa omului respectiv; Îl întâlnise pe Domnul Isus, și El îi iertase păcatele. Domnul spune, și e important să reținem acest lucru, fie că e vorba de Maria Magdalena sau de altcineva: cel căruia i s-a iertat mult iubește mult. Cel căruia i s-a iertat puțin iubește puțin. Acestei femei, dacă o fi fost sau nu Maria Magdalena, i se iertase mult: toate lucrurile pe care le făcuse ea atunci când era posedată de demoni. În plus,

chiar și păcatul ei de a se fi deschis demonilor (căci așa merg lucrurile: demonii intră în tine când tu te deschizi față de ei.) Poate te gândești în felul următor: „Eu nu am făcut nimic asemănător cu ceea ce făcut Maria Magdalena. Poate că am făcut cutare sau cutare lucru, dar niciodată n-am făcut ceea ce șapte demoni l-ar determina pe un om să facă. Atunci cum pot să fiu o persoană care iubește mult? Să merg și să săvârșesc niște păcate mari, ca după aceea Domnul să mă ierte și să iubesc mult?” Așa cum spune și Pavel, „Nicidecum!” Nu e nevoie, nu trebuie să mergi să faci așa ceva, ci doar trebuie să ți se ți se reveleze ceva. Adam a fost creat un suflet viu. El avea minte, voință sentimente – acestea alcătuiau personalitatea lui. El avea și duh. Trebuia să mănânce din pomul vieții. Desigur, pomul vieții din Grădina Edenului vorbește despre Domnul Isus pe cruce. Domnul Isus a fost atârnat pe un lemn, și a luat asupra Lui blestemul nostru, iar noi am dobândit binecuvântarea Lui. Dacă Adam ar fi mâncat din pomul vieții, Duhul Sfânt ar fi venit înlăuntrul lui așa cum a venit și înlăuntrul nostru. Adam, cu sufletul lui viu, ar fi trebuit să se supună Duhului Sfânt și, prin intermediul sufletului său, L-ar fi preamărit pe Domnul, cu ajutorul Duhului Sfânt. (La aceasta a fost chemat fiecare creștin: să fie cineva care să Îl preamărească pe Domnul; noi toți, împreună, să fim o mărturie vie a Domnului. Dumnezeu este Stăpânul tău, Domnul tău, Împăratul tău.) Deci, iată-l pe Adam! Dar el nu ia din pomul vieții, ci din pomul cunoștinței binelui și răului. În ce a constat ispita? Diavolul spusese: „Veți fi ca Dumnezeu. Nu e nevoie să vă supuneți Duhului Sfânt. Dumnezeu încearcă să vă țină sub controlul Lui. Voi însă puteți să vă înălțați și să fiți ca Dumnezeu, să cunoașteți voi înșivă binele și răul. Voi puteți să ședeți pe tronul propriei voastre vieți. Nu vreți să fiți doar un suflet viu, care să se supună Dumnezeului celui viu.” Diavolul a cunoscut această ispită foarte bine, pentru că la fel s-a întâmplat și-n cazul lui. El a fost creat pentru a fi heruvimul acoperitor, care avea. Era frumos, era desăvârșit în toate căile lui, până în ziua când a fost acaparat de el însuși și a spus: „Mă voi înălța, mă voi ridica deasupra tuturor stelelor lui Dumnezeu și mă voi face pe mine însumi ca Cel Prea Înalt”. Aceasta au făcut și Adam și Eva. Au ascultat de diavol și au spus: Vom fi ca Dumnezeu.

Deci vedem aici o ființă omenească căzută. Poate noi suntem familiarizați cu ființele omenești căzute. (Eu cred despre mine că sunt un individ simpatic. Eram un individ simpatic și înainte de a fi fost mântuit. Puteam să fac glume, să-i fac pe oameni să râdă, dar eram o ființă omenească aflată pe tronul propriei vieți. În realitate, o astfel de ființă este ceva drăcesc. Să nu îi dăm o înfățișare frumoasă acestui adevăr!) Dumnezeu L-a făcut pe om pentru un scop anume, un scop glorios, un scop mareț, un scop de neimaginat! Dar omul a ales să meargă pe propria lui cale, răzvrătindu-se împotriva Dumnezeului Celui viu. A ales să fie

ca Dumnezeu. Omul căzut este drăcesc. Este făcut după chipul lui Satan. Omul este plin de mândrie. Satan este întruchiparea mândriei. Omul este capabil de mari violențe. Satan a venit ca să omoare, săucidă, să distrugă, însă noi punem o înfățișare frumoasă omenirii căzute. Desigur, noi nu suntem împotriva oamenilor din lume; dar vrem ca fiecare om să ajungă să-L cunoască pe Domnul Isus. Însă omul căzut este drăcesc. Să vedem ce s-a întâmplat între Cădere și potopul din Genesa, cândva în urmă cu 1600 de ani. Să citim din Genesa 6, versetul 5: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” Se făceau multe lucruri rele? Da! Erau multe acțiuni rele – aceasta era ceea ce se vedea din exterior. Dar acest verset nu ne vorbește de nici o acțiune păcătoasă exterioară. Domnul a văzut toate intențiile din inima omului (așa spune în limba engleză). Câte intenții? Toate! Toate intențiile din inima omului era încontinuu rele. Nu se poate o afirmație mai categorică. Nu era vorba doar că omul făcea unele lucruri păcătoase, nu, ci inima lui era în întregime rea, stricată. Și tot ce ieșea din acea inimă era încontinuu rău. Poate spuneți: „Mă bucur că nu am trăit pe vremea aceea! Căci trebuie să fi fost îngrozitor să te afli în jurul unor oameni așa de păcătoși. Nu era nevoie ca ei să facă ceva. Păcatul era în ei, pur și simplu clocotea în inima lor. Bine că Domnul i-a șters de pe fața pământului pe acei indivizi, prin potop, ca să ajungem la un soi mai bun de oameni”.

Dar să încercăm să vedem cum au stat lucrurile pe vremea lui Ieremia. Citim din Ieremia 17:9: „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” Veți spune: „Dar nu este nici o deosebire față de zilele lui Noe. Adam a căzut și a ajuns să fie drăcesc. În zilele lui Noe, inima oamenilor clocotea de răutate. Nu era vorba de ceea ce făceau ei, ci de ceea ce erau. Și acum, iată-ne, după sute și sute de ani, în zilele lui Ieremia, cam cu 600 de ani înainte de Domnul Isus; și vedem că inima este mai înșelătoare decât orice, că este ceva în creație care este înșelător. Inima omenească este nespus de înșelătoare și rea - nu numai rea, ci deznădăjduit de rea.

Mă bucur că lucrurile s-au schimbat de atunci, că sunt altfel în vremurile noastre! Dar să vedem ce spune Biblia în legătură cu zilele noastre. Să citim din Luca, de la capitolul 17. Aici găsim ceea ce a spus Domnul Isus cu privire la zilele din urmă - cum va fi în zilele din urmă, înainte de revenirea Lui, adică acum! Pentru că Domnul va veni curând. Iată ce spune Isus - versetul 26: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului. „Zilele Fiului omului” se referă la zilele de dinaintea întoarcerii Domnului. Versetul 28: „... ce s-a întâmplat și în zilele lui Lot”. Știți că Domnul a distrus întreaga populație a pământului din cauza stricăciunii, în zilele lui Noe, și a distrus Sodoma și Gomora

din cauza stricăciunii lor, în zilele lui Lot. Aș vrea deci să vă citesc câteva lucruri stricate pe care le făceau oamenii în zilele lui Noe și în zilele lui Lot. Versetul 27: „mâncau, beau, se însurau și se măritau”. Versetul 28 - zilele lui Lot: „mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau”. Dar acestea nu par a fi lucruri rele. Acei oameni răi din zilele lui Noe, acei oameni răi din zilele lui Lot? În zilele lui Noe orice intenție a inimii oamenilor era îndreptată spre rău încontinuu. Dar de ce se spune că ei mâncau și beau? Sau se însurau și se măritau? Sau sădeau, zideau, vindeau? Frați și surori, acestea sunt lucruri care vin din inima omului, și tot ce vine din inima naturală, omenească este un lucru de detestat, urât. Nu tot ce iese din inimă este un lucru păcătos în exterior. Uneori este câte un om cum a fost Hitler, despre care putem spune că este demonizat. Dar întâlnim și oameni cum fost Ghandi – un om mult mai bun. Vreau însă să vă spun că atât inima lui Hitler, cât și inima lui Ghandi sunt în aceeași stare - sunt deznădăjduit de rele, chiar și atunci când, aparent, fac lucruri care nu duc la nici un rău. Orice motivație care izvorăște din inima ambelor categorii este egoistă. Mă voi căsători, deoarece doresc aceasta pentru mine însumi. Mă voi mărita, pentru că prin aceasta îmi voi satisface eul meu. Voi sădi, voi zidi, voi vinde. Prin acestea exprim ceva din mine însumi, din eul meu, care se află pe tronul vieții mele; acest eu care s-a înălțat plin de mândrie, pentru a fi ca Dumnezeu. Înainte de a te fi născut din nou, inima ta a fost deznădăjduit de rea și nespus de înșelătoare; inima ta, intențiile inimii tale erau încontinuu rele. Așa a fost starea noastră în Adam, și nici măcar nu am știut lucrul acesta. Am venit la Domnul, păcatele ne-au fost iertate. Ne-am gândit: Da, nu am fost desăvârșit, am făcut anumite lucruri rele, poate când am fost copil. Cine știe, poate am furat ceva. Dar în inima ta ai fost la fel de vinovat ca și Maria Magdalena. Nu trebuie să fii un Hitler pentru a fi astfel. Iar când Domnul te-a mântuit, te-a eliberat de această inimă complet stricată, rea.

E nevoie să vedem cât de mult ni s-a iertat nouă. Înainte de a fi fost mântuit nu a existat nici un singur lucru bun pe care să-l fi făcut eu. Chiar și lucrurile care, privite din exterior, păreau bune erau de fapt pline de motivații egoiste. Căci totul era legat de înălțarea eului meu. Eu trăiam după chipul Celui Rău, care uneori se deghizează sub înfățișarea unui mesager al luminii. Nu a trebuit să săvârșesc lucrurile pe care șapte demoni mi-ar fi poruncit să le fac, pentru ca să mi se ierte și mie la fel de mult cât i s-a iertat Mariei. În seara aceasta, înainte de a merge la culcare, spuneți-I Domnului: „Doamne, arată-mi cât de mult mi s-a iertat mie! Doamne, arată-mi cât de deznădăjduit de rea este inima omenească! Pentru că, Doamne, vreau să Te iubesc așa cum Te-a iubit Maria Magdalena. Știu că celui cărui a i s-a iertat mult iubește mult. Doamne, arată-mi de la ce anume m-ai scăpat pe mine - pe acest om nenorocit pe care l-ai scăpat, această inimă care a fost în

întregime fără nici o valoare, plină de lucruri rele”.

Acesta a fost, așadar, secretul Mariei. Ei i se iertase mult, de aceea a iubit mult. Vreau să vă spun că nu era ușor să fii Maria după ce ți s-a iertat atâta. Eu cred că ea a avut parte de multe necazuri și încercări, în special din partea grupului de oameni care mergeau cu Isus. Căci toți acei oameni care Îl urmau pe Domnul nu erau niște oameni ușuratici, ci erau oameni corecți. Înainte ei îl urmaseră pe Ioan Botezătorul. Vă aduceți aminte ce a spus Petru Domnului, când se afla pe acoperișul casei din Iope: „Doamne, niciodată n-a intrat ceva necurat în gura mea”. Deci el a fost un om care L-a urmat pe Domnul cât de bine a putut. De aceea, mă gândesc că, uneori, Petru se uita cu puțină rezervă la Maria. În societatea de pe vremea aceea, o femeie stricată era privită ca stricată pentru tot restul vieții ei. Vă veți gândi că poate Domnul le-a spus: „Trebuie să vă purtați frumos cu Maria”. Dar atmosfera din jurul Domnului Isus nu era una legalistă. Ucenicii Lui aveau posibilitatea de a fi ei înșiși. Altfel nu se poate explica de ce se certau mereu între ei pentru a vedea care era cel mai mare. Domnul ar fi putut să curme acele discuții. Ar fi putut să le spună: „Ce faceți voi e complet rău. Să nu mai aud niciodată asemenea discuții”. Dar Domnul Le-a dat voie să se manifeste, să fie ei înșiși. Și știți de ce? Pentru că atunci când ai libertatea de a fi tu însuși, când nu încerci să fii fariseu, Duhul Sfânt îți poate descoperi cine ești în realitate. Și Duhului Sfânt i-a fost ușor să facă lucrul acesta cu Petru, deoarece lui Petru îi era așa de ușor să-și deschidă gura. De aceea eu cred că, uneori, era dificil pentru Maria să-i slujească pe unii cum era, de exemplu, Petru. Probabil că el nu a apreciat prea mult slujirea ei, ci mai degrabă a tolerat-o.

Petru este a doua persoană despre care vreau să vă vorbesc. Un om așa de corect. Cred că el însuși își închipuia despre sine că este un individ destul de bun. Poate s-a gândit că Domnul a făcut o afacere destul de bună atunci când l-a obținut pe el „Doamne, nu trebuie să Te obosești prea mult cu mine, eu sunt deja destul de bun - câteva ajustări pe ici, pe colo și sunt gata. N-am furat de la nimeni nimic, am păzit cele 10 porunci și cu siguranță nu sunt așa de necurat cum e femeia aceasta.” Însă problema era că Domnul l-a ales pe Petru pentru o lucrare mare și, de aceea, Petru a trebuit să învețe să-L iubească foarte mult pe Domnul. Rețineți: dragostea este lucrul care-l interesează cel mai mult pe Domnul. Însă Petru nu putea iubi mult, deoarece nu a fost nevoie ca lui să i se ierte mult. Petru avea acea inimă întocmai cum aveți și voi, și eu. Și mai avea ceva despre care nu era conștient. Acesta este un alt secret despre care aș vrea să vorbesc în legătură cu faptul de a-L iubi pe Domnul.

Matei 6, versetul 24: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. Aici Domnul se adresa unor oameni al căror țel în viață era acela de a obține bogății. Dar, de fapt, poate fi vorba despre orice lucru din care îți faci țelul vieții tale, în afară de Domnul Isus. Or, Petru a avut tocmai această problemă. De fapt, el a avut două probleme: nu a avut idee cât de mult i s-a iertat lui, de aceea nu L-a putut iubi pe Domnul foarte mult. Era el plin de râvnă și plin de ceva ce oamenii numesc dragoste. Dar nu-L iubea cu adevărat pe Domnul – nu atât de mult pe cât își închipuia el că-L iubește. Și, a doua problemă: avea doi stăpâni, unul fiind eul său. Eul său era deznădăjduit de rău, și acesta celălalt stăpân. Când el I-a spus Domnului: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”, vedem clar cine era primul lui stăpân: Dumnezeu. Domnul i-a spus: „Ferice de tine Simone, fiul lui Iona, căci nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” Apoi Domnul Isus a început să le spună ucenicilor Săi că trebuia să meargă la Ierusalim, să fie prins, să fie răstignit, să fie omorât. Atunci Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne, să Ȑi se întâmple așa ceva!”. Dar Domnul Isus i-a spus: „Înapoia Mea, Satano, căci tu ești o piatră de poticnire pentru Mine”. Cu alte cuvinte, tu nu ai mintea îndreptată spre interesele lui Dumnezeu, ci spre interesele omului. Vă aduceți aminte că am spus că viața eului este, în realitate, imaginea vieții lui Satan. Deci, când Petru s-a ținut de celălalt stăpân al lui - viața eului său, care stăpânea pe tronul vieții sale, ale cărui interese erau îndreptate spre lucrurile omului, și nu spre lucrurile lui Dumnezeu -, atunci Domnul i-a spus: „Înapoia Mea, Satano!” Probabil veți spune: Dar nici nu era așa de rău ce a spus Petru; el Îl iubea pe Isus și nu voia să I se întâmple ceva rău. Vă amintiți de exemplele pe care le-am dat: Hitler și Ghandi? La prima vedere se poate spune că faptul că Petru L-a mustrat pe Domnul a fost un lucru bun, făcut din dragoste. Dar, în realitate, el nu voia să-și piardă locul în împărăția care urma să vină. El nu a înțeles că acea împărăție nu era din lumea aceasta. El a vrut să aibă o poziție imediat alături de împărat. Împăratul a venit și, iată, acum El spune că va fi răstignit. Mintea lui Petru nu putea să accepte faptul că el Îl urma pe un împărat care avea să fie răstignit. Deci, nu din dragoste curată față de Domnul Isus a spus el că nu vrea să se întâmple ceva rău cu Domnul. „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea, cine poate s-o cunoască?

Așadar, Petru a avut două probleme: în primul rând nu a știut ce i s-a iertat și, în al doilea rând, avea doi stăpâni. Domnul a fost plin de milă. Probabil v-ați gândi că ar fi trebuit să Se supere foarte tare pe Petru din cauza acestei stări rele

a lui. Dar Domnul l-a cunoscut pe Petru înainte de a-l fi chemat. El s-a uitat la inima lui Petru așa cum s-a uitat și la inima Mariei Magdalena și a văzut în el pe cineva care fusese creat să fie un locaș a lui Dumnezeu, deci cineva menit a-L glorifica pe Dumnezeu, a-L iubi pe Domnul Isus. Și Domnul, dintr-o lovitură, a rezolvat ambele probleme. Știți că El le spusese ucenicilor: „În seara aceasta toți vă veți împrăștia și Mă veți părăsi”. Petru însă, care era atât de sigur de marea lui dragoste față de Isus, a spus: „Poate că toți aceștia Te vor părăsi, dar eu, niciodată! Eu sunt gata să merg în temniță și chiar la moarte cu Tine în seara aceasta”. După ce Domnul a fost arestat, Petru l-a urmat de la distanță. Au ajuns în curtea Marelui Preot. Petru se încălzea și el la focul de acolo, urmărind ce se întâmplă, când o slujitoare i-a spus: „Și tu ești unul dintre acei ucenici!” Atunci, acea inimă înșelătoare s-a dat de gol. „Nu-L cunosc pe omul acesta!” A mai trecut ceva timp. „Sunt sigur că și tu ești unul din ei, căci și dialectul tău te dă de gol”. „Vă spun că nu-L cunosc!” Și apoi a treia oară, chiar cu un blestem, S-a lepădat de Domnul. Atunci a cântat cocoșul. Petru a privit înăuntru, Domnul a privit afară, și privirea lor s-a întâlnit. Petru a început să plângă. Și-a dat seama că s-a lepădat de Domnul său. Nu numai că a dovedit că nu era atât de credincios, de loial pe cât credea el, ci s-a discreditat complet. Toate declarațiile lui mărețe despre cât de mult îl iubea el pe Isus în realitate nu erau decât vorbe goale. S-a dovedit că el mai avea un stăpân. Un stăpân pe care îl iubea mai mult decât îl iubea pe Isus. Petru se iubea pe sine însuși mai mult decât pe Domnul. Și a preferat să-și apere pielea decât să rămână o mărturie pentru Domnul. Până atunci i se descoperise ceva, dar niciodată nu i se descoperise că avea o inimă atât de neagră. A plâns, nemaivând nici o nădejde. Apoi Domnul a înviat din morți. La acea ultimă întâlnire relatată în evanghelia după Ioan, când Petru a ajuns să stea față în față cu inima lui neagră, care era și stăpânul lui, celălalt stăpân al lui, L-a întâlnit pe Domnul Isus cel înviat. Domnul l-a reabilitat. Atunci lui Petru i-a devenit limpede cât de multe lucruri i s-au iertat lui. De atunci el nu a tolerat-o doar pe Maria Magdalena, pentru că știa cu siguranță că lui i s-a iertat mult mai mult decât i s-a iertat ei. Și a văzut clar cum era celălalt stăpân al lui. (Până când Domnul nu-mi face lumină, eu îmi închipui că sunt un individ respectabil în natura mea. Am eu unele greșeli, se poate, dar, în ansamblu, sunt un individ bun.) Petru însă a văzut cât de mult i s-a iertat și, în același timp, a văzut cum era în realitate celălalt stăpân. După acea zi, el a devenit un om care a avut, în cea mai mare parte a vieții lui, un singur stăpân.

Aceste două revelații ne trasează direcția întregii noastre vieți. Asta s-a întâmplat și în cazul lui Pavel. La început el a spus că era cel mai mic, mai neînsemnat dintre apostoli, însă, la sfârșit, a spus că el era cel mai mare dintre

păcătoși. Domnul va continua să ne arate cât de mult ni s-a iertat, va continua să ne ducă la o dragoste tot mai profundă față de El. Și va continua să ne elibereze de celălalt stăpân al nostru. Știți că, la un moment dat, în Antiohia, celălalt stăpân și-a ridicat din nou capul. Petru era și el acolo, avea părtășie cu creștinii dintre neamuri, mânca împreună cu ei - trăia într-o părtășie minunată, căci Trupul lui Cristos este unul. Apoi au venit niște oameni de-ai lui Iacov de la Ierusalim. Acești oameni aveau foarte puțină lumină și credeau că, pentru a deveni creștin, trebuie să te faci iudeu. Ei s-au supărat foarte tare când au văzut că unii dintre iudei mâncau împreună cu neamurile, căci lucrul acesta nu era îngăduit de legea lui Moise. Atunci Petru a început să se întrebe ce vor crede oamenii despre el. De aceea, s-a retras de la părtășia cu cei dintre neamuri. Chiar și Barnaba a fost atras în cursă, cu toate că el era unul dintre frații de bază. Eul lor a început să raționeze astfel: „Oare cum vor fi ei percepuți de frații care au venit de la Ierusalim?” Pavel a fost cel care i-a atras atenția lui Petru spunându-i în ce poziție se afla. Vedeți deci că aceasta este o lucrare care continuă pe tot parcursul vieții. Ar fi minunat dacă noi, cu toții, am putea să vedem astăzi cât de neagră, cât de întunecată ne este inima. Dar poate că e mai bine ca Domnul să facă lucrul acesta în etape, ca să nu suferim un infarct!

A treia persoană despre care vreau să vorbesc acum este Pavel. Era o femeie care locuia în Tars. Ea era însărcinată. Oamenii nu puteau să-i vadă copilul, pentru că acela era încă în pântecul ei, dar Domnul l-a văzut, l-a cunoscut și a hotărât ca acel copil, care era încă în pântecul mamei lui, să devină un apostol al neamurilor. Voi citi acum din Galateni, capitolul 1, versetul 15: „Dar când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele și m-a chemat, prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său...” Așadar, acest Saul din Tars încă nu se născuse când Domnul l-a chemat și l-a pus deoparte. Eu mă gândesc în felul următor: „Doamne, este foarte important cum va crește acest copil. El va fi apostolul neamurilor, va duce Evanghelia Ta în întreaga lume. Doamne, cred că femeia aceasta, împreună cu soțul ei, ar trebui să se mute la Ierusalim, și, atunci când el va avea 30 de ani, va putea deveni un ucenic al Tău. Acolo va putea să aibă parte de toată învățătura necesară, împreună cu ceilalți care Te urmează pe Tine. Poate el va fi unul dintre cei doisprezece. Îl vom da la o parte pe Simon Zilotul și îl vom pune în locul lui pe Pavel”. E bine că Domnul nu ascultă de asemenea sfaturi! Însă a fost uimitor ce a făcut El. L-a lăsat pe Saul acolo, în Tars, unde a crescut ca fiu al unui fariseu, și apoi a devenit el însuși un fariseu. „Dar, Doamne, aceștia sunt niște oameni care Te urăsc pe Tine! Și nu numai atât! Pavel însuși a spus că era fariseu între farisei! El însuși a spus (versetul 14): „... eram mai înaintat în religia iudeilor decât mulți din neamul meu de o vârstă cu mine.

Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești.” Știți ce a spus Domnul despre tradițiile fariseilor. A spus: „Voi îi învățați pe semenii voștri porunci omenești și dați la o parte poruncile lui Dumnezeu. Voi, fariseii, sunteți niște fățarnici. Sunteți plini de aluatul fățarniciei. V-ați așezat pe scaunul lui Moise”. Eu cred că acest Saul din Tars a căutat să ajungă pe cel mai înalt loc, după legea lui Moise. Toți indivizii de vârsta lui nu erau nimic în comparație cu acest superstar. „Doamne, nu-l lăsa pe omul acesta să meargă prea departe, pentru că, prin asta, nu face decât să îngrămădească păcat după păcat.” Domnul Însuși a spus că fariseii erau iubitori de bani, și tot ce făceau, făceau cu scopul de a fi văzuți de oameni. Dacă își închipuiau că sunt priviți, atunci erau extraordinar de religioși. Tot ceea ce Isus a spus despre farisei era adevărat și cu privire la Saul. Și nu a fost suficient că sistemul religios l-a răstignit pe Domnul Isus, ci Saul și-a asumat sarcina de a deveni prigonitorul principal al acelei Căi. El a decis să fie vârful de lance împotriva acestei lucrări a lui Isus. El a auzit Evanghelia de sute de ori. Și de fiecare dată când auzea Evanghelia curată, adevărată a lui Isus, el își împietrea inima față de Cuvânt. Dar vă aduceți aminte de promisiunea Domnului Isus: „Când vă vor aresta, să nu vă frământați mintea gândindu-vă ce veți spune, căci în acel ceas Duhul Sfânt vă va da exact ce trebuie să spuneți, și veți avea o înțelepciune căreia nu-i va putea sta împotrivă nici unul din adversarii voștri”. Probabil că acest lucru l-a scos din minți pe Pavel. Trăgea cu sila o soră din casă, o punea în lanțuri și după aceea o întreba: „Îl urmezi și tu pe Isus?” Ea mărturisea despre Domnul. Oricât de mare era capacitatea lui mentală, nu putea să priceapă ce spunea ea. Însă își împietrea inima. După aceea o ducea înaintea adunării, și acolo din nou asculta mărturia ei, și din nou își împietrea inima. Votau cu toții condamnarea ei la moarte, și își da și el votul alături de ei. Și lucrul acesta s-a petrecut în repetate rânduri. Domnul i-a spus că el era ca o vită care trăgea la plug. În țara aceea, oamenii se foloseau de un băț pentru a determina vita să meargă înainte. Era un băț cu un țepuș la unul din capete. Cu ajutorul acestuia, vita știa încotro s-o ia, la dreapta sau la stânga. Pavel era asemenea unei vite. Când era lovit, el doar lovea înapoi cu piciorul în acel țepuș. Își înțepenea grumazul și nu vroia să răspundă la Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi iată-l pe drumul spre Damasc, el și stăpânul lui - acea viață a eului care voia să fie cineva în religia iudaică, care vroia să se înalțe pe scaunul a lui Moise, să domnească, din punct de vedere religios, peste toți din poporul Domnului. Avea hârtii la mână, autoritate din parte preoților mai de seamă ca să meargă chiar și la Damasc și să-i aducă pe iudei înapoi la Ierusalim și să îi condamne. Atunci Domnul i-a ieșit înainte, i s-a arătat într-o lumină atât de strălucitoare, încât Pavel a căzut cu fața la pământ. Și Domnul l-a întrebat: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” El a

întrebat : „Cine ești Tu, Doamne?” „Sunt Isus pe care-L prigonești”. Și dintr-o dată el a avut o revelație. Întreaga lui viață fusese o viață în care a slujit unui stăpân. El crezuse că slujește lui Dumnezeu - aceasta din cauză că inima este nespus de înșelătoare. Dar, de fapt, întreaga lui viață el își slujise lui însuși. Atunci și-a dat seama că Însuși Dumnezeul cel viu, cu mare îndurare, a venit la el, deși el suflase amenințare și ucidere printre copiii Domnului, îi dăduse la moarte pe ucenici și încercase să-i determine să-L hulească pe Dumnezeu.

Așadar, acest Dumnezeu iubitor și iertător a venit la el, l-a chemat pe nume și i-a spus: „Tu ești un vas ales al Meu”. L-a iertat. Astfel, Pavel a ajuns să fie un om iertat. El ne-ar spune că lui i s-a iertat mai mult decât i s-a iertat Mariei Magdalena sau lui Petru. Și a devenit un om care Îl iubea pe Dumnezeu. El a scris 1Corinteni 13. A văzut care era acel stăpân rău căruia îi slujea și, după aceea, a devenit un om care avea un singur stăpân. Nu mai avea nici o iluzie despre viața eului. „Doamne, de ce ai trimis Tu un om cu un asemenea trecut religios să ducă Evanghelia la neamuri și să zidească locașul Tău, Casa Ta care nu are nici o religie?”. Căci Casa lui Dumnezeu nu este un loc unde să se țină legea. Da, este acolo legea Duhului, legea vieții, legea Duhului de viață în Cristos Isus. Dar aceasta nu înseamnă religie, ci viață, iar Casa Domnului este plină de viață. Pavel a cunoscut religia și a știut că aceasta, în final, ucide. Pentru că religia este după chipul Celui Rău. Iar acesta a fost un ucigaș de la început. Pavel a fost eliberat de celălalt stăpân a lui și, în același timp, i s-a iertat enorma lui datorie. Și în viața lui Domnul a trebuit să săvârșească o lucrare ca în viața oricui. De fapt, Domnul a săvârșit o lucrare în el timp de 15 ani înainte de a-l trimite să fie apostolul pe care îl menise a fi încă din pântecele mamei lui. Dar el a devenit un om care L-a iubit pe Isus. Și acesta este lucrul cel mai important. Noi nu vom ajunge niciodată să-L iubim prea mult pe Domnul.

Ultimul despre care aș vrea să vorbesc este apostolul Ioan. Cred că multe lucruri sunt înțelese greșit cu privire la el, deoarece el aproape pare a fi omul care nu a avut nevoie de iertare. Ioan a fost cel cu care Domnul a avut o relație specială; a fost apostolul pe care l-a iubit Isus, cel care a avut acel loc foarte aproape de Domnul - el și-a pus capul pe pieptul Domnului. Noi îl numim „Ioan cel preaiubit”. Domnul însă a avut un alt nume pentru el. Pe el și pe fratele lui i-a numit „fiii tunetului”. Noi ni-l închipuim ca pe un bătrân simpatic bătrân din Efes, la sfârșitul vieții lui. Tradiția spune că veneau la el oameni (el era spre sfârșitul vieții) și îl rugau: „Spune-ne cum să-L slujim pe Domnul.” Iar el spunea doar atât: „Iubiți-vă unii pe alții”. Însă când Ioan a fost tânăr, Domnul i-a numit, pe el și pe fratele lui, „fiii tunetului”. Știți că atunci când Domnul Isus și ucenicii au pornit spre Ierusalim, au intrat într-un sat din Samaria, dar locuitorii satului nu

i-au primit, deoarece ei se îndreptau spre Ierusalim. Ioan s-a supărat foarte tare pe acei oameni și I-a spus Domnului: „Nu vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie pe acești oameni?” Oamenii aceia arătasera lipsă de respect față de Isus și față de ucenicii Lui Iar cei care arată lipsă de respect față de Isus și față de ucenicii Lui sunt vrednici de moarte! Cu ceva timp înainte, Ioan fusese trimis de Domnul în lucrare, având ungerea Domnului. El a săvârșit atunci lucrări pline de putere: a scos demoni, i-a vindecat pe bolnavi, a deschis ochii orbilor, urechile surzilor, i-a vindecat pe leproși. Domnul le spusese ucenicilor Săi: „În dar ați primit, în dar să dați”. Ucenicii știau din Scriptură că Ilie a poruncit să cadă foc din cer. Deci, Ioan avea și experiența de parte lui și, de asemenea, versete din Scriptură. Cu siguranță că el știa ce trebuia făcut, știa care era voia lui Dumnezeu! „Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer?” Domnul s-a uitat la el și la fratele său: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!” O, era ceva întunecat în Ioan cel iubit, ceva ce ducea laucidere, ceva ce îl determina săucidă în Numele lui Isus. Tot ceea ce era în Pavel era și în Ioan. „Nu știi de ce duh ești însuflețit.” De asemenea, el și fratele lui erau foarte ambițioși și au încercat să obțină pentru ei locurile de la dreapta și de la stânga Domnului, în defavoarea celorlalți ucenici. Domnul le-a spus: „Nu știți ce cereți” Atât de multe lucruri nu știa omul acesta Ioan despre sine însuși! El se gândea că este un om desăvârșit și, totuși, nu știa de ce duh este însuflețit. Nu știa că, din el însuși, era capabil de a ucidă în Numele lui Dumnezeu. De asemenea, este posibil ca el să fi fost în acel loc, la masă, alături de Domnul, deoarece și-a croit el drum spre a fi acolo. Adică locul rămăsese gol și el l-a ocupat. Poate că fratele lui era de cealaltă parte. Ioan era la fel de ambițios ca și Pavel. Inima lui era la fel de deznădăjduit de rea ca și a lui Pavel. Și el avea un alt stăpân. Și el avea nevoie să vadă cât de mult i s-a iertat.

Poți să-ți dai seama când eul este stăpânul tău. Când eul este stăpânul tău, cauți un nume pentru tine însuși. Poate că reușești să faci să arate astfel lucrurile, încât să nu pari că ai căuta aceasta. Dar dacă eul este stăpânul tău, vrei să fi recunoscut. Vrei ca oamenii să știe că tu ai realizat anumite lucruri, vrei ca oamenii să știe cu siguranță că tu ai slujba cutare, vrei să faci ca oamenii să știe pe câți i-ai adus la Cristos. Vrei ca oamenii să știe că tu ai scris cutare carte. Când eul este stăpânul tău, el caută să fie întronat, caută un nume pentru sine. Dar când ai doar un singur stăpân, atunci ești numai un slujitor a cărui motivație este dragostea. Toată lumea știe cum se numește regina Marii Britanii. Elisabeta a II-a. Dar cunoașteți numele vreunui slujitor de-al ei? Nu, deoarece aceștia sunt niște persoane anonime.

Știți ce a făcut acest om, Ioan? El a scris evanghelia lui când era bătrân, după ce trecuse prin toate tratamentele pe care le aplicase Domnul în viața lui: crucea și apoi celelalte tratamente care au urmat ei. El a scris evanghelia și e prezent în

acea evanghelie de la început la sfârșit. În primul capitol din evanghelia lui, citim că Ioan și Andrei aud ce spune Ioan Botezătorul și se duc să vorbească cu Isus. În capitolul 21, Petru îl urmează pe Domnul și-l întreabă în legătură cu Ioan: „Dar cu acesta ce va fi?” Când voi ajunge în slavă aș vrea să vorbesc cu acest rob din dragoste al Domnului. Aș vrea să-l întreb: „Frate, cum se face că tu ai scris toată acea lungă evanghelie, și ești prezent în ea de la început la sfârșit fără ca măcar vreodată să-ți pomenești?” Citiți evanghelia lui Ioan. Niciodată nu-și pomeneste propriul său nume. E ca și cum nici n-ar suporta să-și audă numele. Pentru că el iubește sunetul numelui Domnului. De aceea, când face referire la sine, spune: „fii lui Zebedei” sau „ucenicul pe care-l iubea Isus”. Astfel, oamenii se gândesc: „O, Ioan cel preaiubit a avut o relație specială cu Isus”. Dar el este cel care a scris, în 1 Ioan, capitolul 4: „și dragostea stă în faptul nu că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi”. Deci ideea lui Ioan despre sine însuși era aceasta: eu sunt doar un ucenic pe care l-a iubit Isus. „Ce spui tu despre tine însuși, tu, marele apostol Ioan?” „Nu mă numiți astfel! Eu sunt doar cineva față de care Domnul Și-a arătat îndurarea și pe care l-a iubit. El mi-a iertat atât de mult! Nu știți cât de neagră a fost inima mea. A fost mai rea decât a Mariei, a fost mai întunecată decât a lui Petru, a fost mai înșelătoare decât cea a lui Pavel. Dar Isus m-a iertat și m-a iubit. Și eu vreau să spun că Îl iubesc, dar, în realitate, eu sunt unul pe care El l-a iubit.” Ioan l-a iubit pe Domnul Isus. El a fost un om cu un singur stăpân. Lui i s-a iertat mult și, de aceea, a și iubit mult.

Mă aflu aici într-un loc plin cu oameni care pot să împlinească toate aceste cerințe. Veți spune: „Da, dar Maria Magdalena, Petru, Pavel, Ioan – pe toți aceștia